

patrně, že květen má 31 dní a nikoliv 30 dní, bylo usnesení jeho jako nezákonné zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ačkoliv formálně jest napadené usnesení usnesením zrušovacím a právní moc mu nebyla rekursním soudem vyhrazena, přece není dovolací rekurs přípustný podle §u 527 c. ř. s. Usnesení exekučního soudu nebylo zrušeno pro nedostatečnost řízení, jež by vyžadovala jeho doplnění a nové slyšení stran, nýbrž pro nesprávné právní posouzení. Sporná právní otázka, jež byla předmětem prvního usnesení, rekursu i rozhodnutí soudu druhé stolice, byla rozřešena napadeným usnesením nadobro, soud první stolice neměl se jí již zabývat. Měl vycházeti z rozřešení, kterého se jí dostalo rozhodnutím rekursního soudu, a pokračovat v exekučním řízení. Kdežto první soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v prodejovém řízení z důvodu §u 12 konk. ř., uznal rekursní soud, že tento zákonný předpis navrženému řízení nepřekáží, a že první soud má návrh posouditi a vyřídit bez ohledu na své dřívější zamítavé odůvodnění. V pravdě nejde o usnesení zrušovací podle druhého odstavce §u 527 c. ř. s., nýbrž o změnu prvního usnesení podle prvního odstavce §u 527 c. ř. s., jež však má za následek, že první soud musí v řízení pokračovati. Dovolací rekurs jest proto přípustným. Jest však bezdůvodným. Stěžovatel zaměňuje dobu 60 dnů před vyhlášením úpadku, o níž ustanovuje § 12 konk. ř., že práva, nabytá v ní uhrazovací nebo zajišťovací exekucí na oddělené uspokojení, zanikají vyhlášením úpadku, se lhůtou, poskytnutou zákonem, soudem neb smlouvou k určitému projevu vůle, určitému plnění nebo procesnímu úkonu (§ 903 obč. zák., čl. 320 obch. zák., § 126 c. ř. s.). Jenom pro tyto lhůty, jež podle své přirozené povahy nemohou se počítati jinak, než do předu, ustanovuje zákon, že, případně-li konec lhůty na neděli nebo svátek, pokládá se za poslední den lhůty následující den všední. Doba stanovená v §u 12 konk. ř. není takovou lhůtou, nýbrž pouhým určením času, ve kterém nemohla býti exekuční práva zástavní nabyta. Nelze prodlužovati tuto lhůtu, jak činí dovolací rekurs, ze 60 dnů na 61 dní. Že tato doba počínala neb končila v kalendáři neděli neb svátkem, jest pro její počítání právě tak nerozhodno, jako nemají na ni vlivu ostatní neděle a svátky, které do ní spadají.

Čís. 5661.

Dodatek »zdravotní dům« (Sanitätshaus) k firmě závodu se zdravotnickými potřebami jest nepřipustným, nanejvýš, jest-li závod v lázeňském místě.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 1105/25.)

Žádost veřejných společníků o zápis, že dosavadní název firmy »Josef R.«, závod se zdravotnickými potřebami, byl změněn v název

»Sanitätshaus Josef R.«, rejstříkový soud zamítl, maje za to, že dodatek k firmě »Sanitätshaus«, zvláště vzhledem k tomu, že závod jest v Karlových Varech, lehkoby mohl vzbuditi zdání, že nejde o pouhý závod se zdravotnickými potřebami, nýbrž o podnik lékařsky řízený nebo léčebný ústav, což však odporuje skutečnosti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukávav k jeho důvodům. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V nesporném řízení jest proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení nižšího soudu, přípustným dovolací rekurs jen tehdy, je-li napadené usnesení ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, nebo trpí-li zmatečností (§ 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.). Těchto podmínek v tomto případě není a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno. Vzhledem k vývodům tohoto rekursu jest uvéstí ještě toto: Není správným, že byla opověď usnesením rejstříkového soudu ze dne 25. května 1925 vrácena k předložení průkazu, že živnostenský úřad pokládá za přípustné vnější označení »Sanitätshaus«, pravdou jest, že oním usnesením bylo nařízeno připojení úřední osvědčení o přípustnosti a správnosti nově zvoleného firemního dodatku »Sanitätshaus«, tedy posudek, který si ve smyslu výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 20. listopadu 1922, čís. 45.193, věstník čís. 36, vyžádal později soud sám od obchodní a živnostenské komory v Chebu a který také byl podán dopisem ze dne 8. října 1925. Nemůže býti tudíž řeči o vázanosti rejstříkového soudu, byť i ono usnesení již nabylo právní moci. Rejstříkový soud rozhoduje o přípustnosti dodatku k firmě dle čl. 16 obch. zák. — a o ten jedině jde — zcela samostatně a nezávisle. Že dodatek »Sanitätshaus« nevystihuje předmět podniku, nýbrž jest způsobitelným, zvláště v lázeňském místě, navštěvovaném značným počtem cizinců, uvéstí v omyl, jako by šlo o ústav léčebný pod správou lékařskou, dovedil již v podstatě správně rejstříkový soud, k jehož názoru připojil se i soud rekursní a jež sdílí i soud dovolací. I když obchodní zákon v čl. 16 ponechává volbu dodatku k firmě jejímu majiteli, nesmí přece dodatek ten odporovati zásadě pravdivosti, t. j. musí odpovídati, pokud jest dodatkem věcným, vyznačujícím obchodní odvětví, skutečné povaze závodu, k jehož bližšímu určení slouží.

Čís. 5662.

Do aktiv pozůstalostního inventáře nelze pojata pojistky znějící pro zákonité dědice zůstavitelovy.

Zjišťuje pozůstalostní jmění, není soud vázán na údaje účastníků pozůstalosti, nanejvýš dědiců, nýbrž může přihlížeti i k údajům jiných osob, nanejvýš odkazovníků.

Jest věcí volného uvážení soudu, zda jest odněti dědici správu pozůstalostního jmění.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 1108/25.)